

Kázeň zo záveru Aliančného modlitebného týždňa, Bratislava (kostol BJB, Palisády 27 A)

18. 1. 2026, 18.00 h; téma týždňa: Božia vernosť voči svojmu ľudu (Žalm 78)

téma večera: **VĎAČNOSŤ: Boh milosti a spravodlivosti je tu**

ES: 634, 606 a piesne spevokolu

Žalm 78, 65 - 72: „⁶⁵ Pán však precitol ako zo spánku, ako hrdina rozjarený vínom. ⁶⁶ Odrazil svojich protivníkov a vystavil ich večnej potupe. ⁶⁷ Zavrhol Jozefov stan ani Efrajimov kmeň si nevyvolil, ⁶⁸ no vyvolil si Júdov kmeň, vrch Sion, ktorý miloval. ⁶⁹ Postavil svätyňu pevne ako nebesia, ako zem, ktorú založil naveky. ⁷⁰ Vyvolil si Dávida, svojho sluhu, vzal ho od ovčích košiarov, ⁷¹ odviedol ho od dojných oviec, aby pásol Jákoba, jeho ľud, a Izrael, jeho dedičstvo. ⁷² Pásol ich s bezúhonným srdcom, skúsenou rukou ich viedol.“

Milí bratia, milé sestry v Kristovi!

Po 119. žalme je v Biblii **78. žalm druhým najdlhším**. Prináša **poučenie z dejín spásy**. - Dejín vzťahu Boha so svojím ľuďom. **Dejín dramatických**. Zo strany ľudu Božieho ide o dramatické dejiny premárnených príležitostí. Zo strany Božej o dejinnú drámu vernosti, lásky a zmilovania sa.

Ide aj o **dejiny plné paradoxov**. Izraelci nezačali vyhľadávať Boha, keď sa im vodilo dobre, keď ich sýtil na púšti. Zabúdali na vďačnosť. Boha hľadali, až keď ich prísne trestal a hubil (Ž 78, 34). Vtedy sa rozpamätávali, že Boh im je skalou, Vykupiteľom. Svojím srdcom však neboli pri Ňom (Ž 78, 35.37).

Práve **k tomu, aby naše srdce bolo pri Bohu, smeruje poučenie z dejín 78. žalm**. Poučenie aj o tom, že je možné hľadať Boha, rozpamätávať sa na Jeho činy záchrany a, paradoxne, predsa srdcom neprilnúť k Bohu, netúžiť po Ňom.

Bratia a sestry, ani najslávnejšie duchovné dedičstvo po našich otcoch nám neprospeje, ak nebudeme sami deň čo deň podstupovať zápas viery o Božiu blízkosť, odpustenie - o to, aby naše srdce prilnulo k Bohu. V tomto zmysle je 78. žalm nesmierne poučný. „Lebo čokoľvek bolo napísané, nám na poučenie bolo napísané“ (R 15, 4).

Niekedy **sa môže zdať, že Pán Boh sa odmlčal**.

Najväčším trestom aký som dostal od svojho otca nebolo telesný trest, ale to keď so mnou niekedy prestal rozprávať. Keď mi dal najavo, keď neposlúchaš, rob, ako myslíš, nemám Ti už čo povedať.

Aj veriaci ľuďom niekedy pripadá, že Pán Boh sa odmlčal. Pred v Vianocami som dostal aj pozdrav, v ktorom istý brat napísal: „Rok 2025 bol plný udalostí, ktoré si žiadajú „hmatateľný - viditeľný“ Boží zázrak“, a ten sa nekoná ... alebo ho iba nevidíme?“ Onen brat mal dojem: Boh sa odmlčal.

Faktom je, že „**zázrak je všetko, čo si nezaslúžim(e)**“ (Jiří Gruber). Izraelci zabúdali na vďačnosť, keď ich Boh sýtil na púšti. Bratia a sestry, nepohrdajte bohatstvom Božej dobrotivosti, trpezlivosti, zhovievavosti; veď dobrota Božia nás vedie k pokániu (por. R 2, 4).

Žalm 78 aj nám zdôrazňuje potrebu nezabúdať na Božie činy, činiť pokánie nielen naoko a byť vďační. Vďační za to, že Boh si „nezapol odkazovač“, nespí. **Boh milosti a spravodlivosti je tu. Zasahuje**, aj keď sa kdekomu zdá, že zaspal. **Prichádza svojmu ľudu na pomoc.** Vstáva ako hrdina, ktorému sa vracia sila. Koná v pravý čas.

Nie Pán Boh zaspal. To my sme neraz neprebudení – jednotlivo aj ako cirkev. **Dejiny Božieho ľudu SZ a najmä Kristovo vzkriesenie sú svedectvom, že Hospodin povstáva ako Víťaz.** Nezvrhne navždy svoj ľud. Spravodlivo zasahuje. **Keď aj trestá, tak nie z nenávisti či pomsty, ale aby nás vychoval.** Aby nám ukázal, že neprehliada naše hriechy. V knihe Jóbovej 5, 17 – 18 čítame: „*Blahoslavený je človek, ktorého Boh karhá! Nuž nepohrdaj výchovou Všemohúceho, lebo On pôsobí bolesť, ale aj obväzuje, zraňuje, ale Jeho ruky aj liečia.*“ Zo Božích súdov sa rodí Jeho nové dielo. Boh triumfuje nad svojimi protivníkmi.

Zo Žalmu 78, 67 – 68 sme počuli, že Boh: „*zavrhol Jozefov stan ani Efraimov kmeň si nevyvolil,⁶⁸ no vyvolil si Júdov kmeň, vrch Sion, ktorý miloval.*“

Je zvláštne, že nie Jákobov syn Jozef, ktorý bol žiarivým príkladom spravodlivého človeka, ani jeho potomok Efraim, ale Jozefov brat **Júda sa stal Božím vyvoleným.**

Na území pokolenia Efraim stála svätyňa v Šíle. No Boh si vyvolil Sion, Júdov kmeň. Vyvolil si Júdu – toho, kto navrhol predať Jozefa Izmaelcom (1M 37, 26n). No práve **Júda činil pokánie. Zmenil sa viac ako ktokoľvek iný. Kedysi mu neprekážalo predať brata za otroka**, no v 1M 44, 33 – 35, čítame, že **je pripravený sám trpieť, stať sa Jozefovým otrokom, len aby zachránil Benjamína.** To je obrat o 180 stupňov. **Chladné, cynické kalkulovalie nahrádza obetavá starostlivosť. Nezáujem, ľahostajnosť o údel brata sa mení na úsilie chrániť ho vlastným telom. Júda uzná svoju vinu a činiť pokánie.**

Jozef sa stal zástupcom kráľa mocného Egypta. Pán Boh však svoje rozhodnutie nezakladá na ľudských zásluhách. Je pri svojej voľbe slobodný. Vyvolil si pokolenie kajúcnika Júdu.

Človek sa môže stať veľkým kvôli svojmu nadaniu. Príbeh kajúceho Júdu svedčí, že **väčší je ten, kto sa vďaka Bohu, vďaka sile**

pokánia dokáže meniť. Boh si z milosti vybral kmeň Júdu namiesto Efraima, vybral si za svoju svätýňu vrch Sion a urobil to z lásky.

Najmä však vzbudil Dávida, ako svojho služobníka. Tak bol kedysi označovaný Mojžiš (2M 14, 31).

Podobne ako Mojžiš, aj Dávid pásol ovce. Je vzatý od košiara s ovcami (v. 70) a Boh ho povolal, aby pásol Jeho ľud (v. 71), Vieme, že historický Dávid mal aj nemálo temných stránok. Až pri dobrom pastierovi z rodu Dávidovho – Ježišovi – naplno a bezvýhradne platí, čo vyzdvihuje Ž 78: vedenie ľudu s bezúhonným srdcom a skúsenou rukou (v. 72).

Posledné slovo Boha na adresu nás ľudí je vernosť a láska. V Kristovi sa Božia vernosť ukázala v plnej nádhere. Ježiš je Pastier, ktorý prišiel, aby nás viedol a dal seba za nás. Pastier s rýdzim – bezúhonným srdcom a skúsenou rukou.

Aj my, súčasný Boží ľud, sa tešíme z Božej priazne, z prísľubu Jeho mocnej prítomnosti a vedenia. V Ježišovi najlepšie vidíme, že **Boh milosti a spravodlivosti je tu.** Navzdory našim slabostiam máme istotu, že Boh zostáva verný a hojne nás obdarúva svojou milosťou. **Nezabúdajme ďakovať za Božiu prítomnosť, za Jeho pôsobenie v našich životoch aj cirkevných zboroch.** Ved' zabúdanie plodí nevďačnosť, nevďačnosť plodí ľahostajnosť, ľahostajnosť plodí nespokojnosť, nespokojnosť pochybnosti, pochybnosti pád a pád

plodí prekliatie (podľa E. Koháka). Naopak, „žiť vďačne svoj život znamená dotýkať sa neba“ (J. Gärtner). Amen.

*S použitím viacerých prameňov: **Martin Šefranko, evanjelický a. v.***

farár

Námety k modlitbám odporúčané Talianskou evanjelickou alianciou, ktorá pripravila tohtoročný Aliančný modlitebný týždeň:

Vďaky

Ďakujeme Ti, Pane, že napriek našej krehkosti vždy zostávaš s nami.

Ďakujeme Ti, že si vzbudil „niekoho väčšieho ako Dávida“, aby pásol, staral sa o Tvoju cirkev a viedol ju.

Vyznanie

Vyznávame Ti svoju krehkosť a že Ťa neustále potrebujeme.

Vyznávame, že často zabúdame, že si Mocný a Víťaziaci.

Prosby

Pane, prejav svoju spravodlivosť v našom osobnom živote, v rodine, v cirkvi, v práci aj v politike.

Pane, napíňaj nás vďačnosťou za to,

že nás vedieš a staráš sa o nás osobne, ako aj
o celý svoj ľud.